

Svatopluk Hrnčíř

KARAVANA BRATRANCŮ

Ilustrovala
Barbora Kyšková

Albatros

Karavana bratranců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Svatopluk Hrnčář
Karavana bratranců – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Svatopluk Hrnčíř

KARAVANA BRATRANCŮ

Albatros

Svatopluk Hrnčíř

KARAVANA BRATRANCŮ

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

„Ta klukovská léta v krajině dětství byla tak nádherná, že jsem na ně nemohl zapomenout. A druhý důvod, proč píše pro děti? Nejvděčnější, nejzvědavější čtenáři jsou ti, pro které je zahrada ostrovem a potok veletokem.

Pamatuji si na to.“

Svatopluk Hrnčíř

© Svatoopluk Hrnčíř – heirs, 2016

Illustrations © Barbora Kyšková, 2016

Epilogue © Jiří Havel, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04319-7

ISBN e-knihy 978-80-00-04358-6

PRADĚDEČKŮV KLIKOSTROJ

„ČLOVĚČE, TO BYLA ŘEKA! Divoká, rvala se s balvany, vztekala se, pstruzi vyskakovali... V životě jsem takovou řeku neviděl.“

„Jak to? Koukal ses na ni.“

Kuba se nasupil:

„Ale jenom ve filmu! Kdyby aspoň řekli, jak se jmenuje. V titulkách je všechno. Herci, maskér, osvětlovači... Ale která řeka tam hraje, to se nedozvíš.“

„Na co by ti to bylo?“ vrtěl hlavou Vráťa. „Určitě je moc daleko.“

„Samozřejmě že je daleko. Kde jinde?“

Dva kluci, sedící na břehu titěrného potoka, se odmlčeli. Menší klidný Vratislav sbíral kamínky a střefoval se do mírného proudu. Chroustovka mu zřejmě stačila. Ale Jakub, který byl odjakživa hrrr, kde ten už byl! Klestil si cestu pralesem, po skalnatém srázu se spouštěl k nezkrotné řece a probíjel se jejím proudem na druhý břeh.

„To by bylo,“ vzdychl, když se od dravého živlu přenesl zpátky k potoku, který tek l Chroustovem. „Ale – k tomu bych potřeboval... Hádej co!“

Vrhač oblázků pokrčil rameny. Znal však Kubu, bude naléhat. Proto nazdařbůh plácl:

„Co já vím – motorku?“

„Kdepak. Prachy, strašně moc peněz.“

Opět neuhodl.

„Už vím,“ vyhrkl, „delší prázdniny.“

„Zase vedle jako jedle,“ posmíval se Jakub.

„Už mě to nebaví,“ mračil se Vráťa. „No, vymáčkni se, co bys potřeboval?“

„Rodiče, jiný rodiče. Naši se mě bojí někam pustit. Copak to neznáš?“

Vratislav pochopitelně kývl.

„Vidiš, jsme na tom stejně. Je vidět, že jsme příbuzní.“

Jakubův bratranec neodpověděl.

„A tak se letos dostanu nanejvýš do Prosíčka,“ povzdechl si Kuba, ale vzápětí sraštil čelo. „Teď mě napadá – proč vy tam nejezdíte?“

„Kam?“

„Do Prosíčka, k pradědečkovi.“

„Ses zbláznil? Copak nějakýho mám?“

„To se ví, když ho mám já. Ostatní bratrance na sjezdu jsou.“

„Na jakém sjezdu?“

„Tahle setkání vymyslel pradědeček. Jednou za tři roky se u něho sejdem. Vždycky v létě, když je u nich pouť. No a před pár dny jsme právě dostali pozvánku. Vy ne?“

Vráťa jen nechápavě poslouchal.

„Pouť je v červenci, na svatou Annu. To bys koukal, co se v Prosíčku sejde příbuzných. Je nás tolik, že spíme ve stodole na seně. Pradědeček má totiž velikánskou chalupu, vypadá jako tvrz.“

„Tak prosím,“ zamumlal Vráťa, „přece jen někam jezdíš.“

„Ale s rodiči, mezi samé strejčky. Víš, co je tam Tesárků?“

„Pradědeček je taky Tesárek?“

„Samozřejmě.“

„Ale my nejsme Tesárkovi.“

„To nevadí, pradědeček měl přece i dcery. Proto se příbuzní jmenují všelijak.“

„Ale Antošovi mezi nimi nejsou.“

„To ne,“ řekl Kuba, ale hned se zarazil. „Vlastně nevím, vůbec se v příbuzenstvu nevyznám.“

„Já taky ne. O pradědečkovi slyším v životě poprvé. A kde je vlastně to Prosíčko?“

Kuba mávl kamsi k severu.

„Skoro v Jizerských horách. Je tam hezky – kopce, lesy, skály. Ale těch tetiček a bráchanců! Já bych radši někam sám, daleko.“

„Mě bys nevzal?“

„Tebe jo,“ kývl Jakub Tesárek, „tebe bych vlastně měl vzít i do Prosíčka. Vážně, měl bys jet. Vždyť seš bratranec.“

„A co naši? Taky by měli jet?“

„Aha,“ zarazil se Kuba, „vidíš, rodiče se nám pořád do všeho pletou.“

„Mamka by nemohla. Však víš, dvojčata dají práci.“

„Pradědeček Kristián by určitě chtěl, abyste přijeli všichni.“

„On se jmenuje Kristián?“ ozval se pobaveně bratranec.

„Jo, jako jeho předkové. Tohle jméno je v našem rodě snad odjakživa, určitě několik století. Nejstarší Tesárek v rodině byl vždycky Kristián. Jeden z nich kdysi vynalezl nový způsob barvení skla. Barvy se krásně třpytily a sklu se říkalo kristiánské. Tesárkové totiž byli skláři. Ale teď už ne, už nejsou ani skláři, ani Kristiáni. Děda je Antonín a táta Václav.“

„A ty seš Kuba,“ zasmál se bratranec Vratislav Antoš.

„Pradědeček Kristián taky něco vynalezl,“ vzpomněl si jeho pravnuček. „Představ si – vyrobil perpetuum mobile.“

„Nepovídej, to se nikomu nepodařilo.“

„Jemu ano. Možná ne docela, ale vynález to byl. Počkej, nějak se mu říkalo... Aha – klikostroj.“

„Ted seš vedle jako jedle ty,“ rozhořčil se Vráťa. „Správný perpeták nemá kliku. Nepotřebuje ji.“

Kuba na okamžik zaváhal, ale vzdát se nechtěl.

„Copak víš, o jakou kliku jde? Nejdřív musíš vynález vidět.“

„To bych moc rád,“ ušklíbl se Vráťa.

„Možný to je, máme ho doma.“

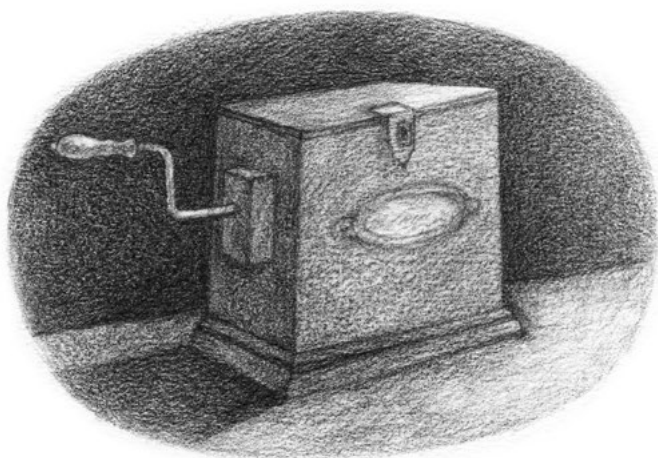
Vráťa Antoš vypouklil oči.

„Fakticky? Proč jsi mi ho nikdy neukázal?“

Jakub zaraženě mlčel. Už dlouho pradědův přístroj neviděl. Kde je? Jak vlastně vypadá? Nedovedl si ho vybavit. Pamatuje se

jen, jak se rodina dohadovala, k čemu „mašinka“ je. Táta se na sjezdu prý dědy ptal, ale on jen mávl rukou. Proč?

„Tak co je?“ netrpělivě ho pobízela Vráta. „Povídej, kde je per-péták s klikou?“

„Nemůžu si vzpomenout, ale najdu ho,“ ujišťoval bratranec Jakub. „Nejspíš na půdě. Táta o něm bude vědět, on ho totiž, když byl ještě kluk, od pradědečka Kristiána dostal.“

Zdálo se, že Vráta zapomněl na Chroustovku. Snad ani nevěděl, že v dlani žmolá oblázek, který už do ní nehodil.

„Kdyby se klikostroj našel,“ řekl přemítavě, „měl by se vzít do Prosíčka, aby...“

Bratranec „hrrr“ ho nenechal domluvit. Vyskočil a křikl:

„To je hotovka! A jedeme tam oba!“

SJEZD TESÁRKŮ

DOMA ZA SKLEM PŘÍBORNÍKU byla zastrčena pradědečkova pozvánka.

Přijedte všichni... pouť bude 26. července... můžete už dřív... nějak se srovnáme... nové seno je pod střechou... žádné kytice, na zahradě toho kvete... hlavně přivezte vnoučata a pravnoučata.

Dole byl poněkud roztřesený podpis – Kristián Tesárek.

Jakub zasunul lístek na původní místo a přitom pohlédl za sklo. Leccos mu tam okamžitě připomnělo Prosíčko. Velkou skleněnou mísu s ornamenty vybrousil pradědeček. Nebo děda? Nemůže však vyloučit ani prapradědu. Zkrátka – jde o výrobek některého Tesárka. Vedle mísy stojí baňatá láhev plná různobarevných korálků, které vyráběly prababička a babička. Jakub je při práci viděl. Roztavené konce barevných skleněných tyčí strkaly do mačkadla a z něho padaly horké korálky s dírkami. Důležitou památkou na sklářské Prosíčko je řada skleniček ze sjezdů. Na každé je vyryté jiné datum a jiný obrázek. Za skleněnými figurkami venkovských muzikantů stojí výrobek, který se malému Kubovi velice líbil. Široká láhev – karafa z průzračného skla. V hrdle vězí zelená zátka a uvnitř láhve na dně sedí stejně zelená žába, pochopitelně ze skla.

Několik výrobků z kraje svých předků má Jakub na polici ve svém pokojíku. Především sovu z barevného skla, jejíž hlava se dá sundat, takže do dutiny sošky ukládá různé maličkosti. Má tam několik cizích mincí, dvě duhové kuličky a pár cínových figurek. Obdobnou zvířecí sošku, jenomže medvěda, dostal Jakubův bratr Pavel, který je teď na vojně.

Čestné místo na policiče nad psacím stolem zaujímá tajuplná černá koule s bílými, různě velikými bublinami. Kuba ji má ze všech skleněných dárků nejraději. Často se do ní dívá a pomalu jí otáčí. Když je osvětlená, bubliny mění barevné nádechy, jiskří a jakoby ožívají.

Jakub po černé kouli vztáhl ruku, ale hned se napomenul. Musí přece pátrat po vynálezu pradědečka Kristiána. Opustil pokojík a vydal se na půdu. Chodíval tam rád a často. V seně pod okénkem mohl nerušeně číst knížku, z otevřeného vikýře obhlížel značnou část Chroustova a ve dvou truhlách byla spousta zajímavých věcí.

Jednu z nich otevřel. Staré časopisy a učebnice. Pohlednice od nejrůznějších Tesárku, Antošů a dalších příbuzných. Tátovo album známek, vyřazený fotoaparát a odložené hračky. Ne, tady klikostroj nemůže být, obsah téhle truhly dobře zná. Spíš ho najde ve druhé, kde je bývalá mámina paráda a nepotřebné nádobí. Nadzvedl dámský klobouk a prohrábl šatstvo. Nic. Mezi nádobím je zřejmě i nějaký sklářský výrobek z Prosíčka, ale pradědečkův přístroj neviděl. Nepořídil ani ve starodávné almaře s tátovými obleky a rybářským náčiním.

* * *

Když se vrátil dolů, maminka už byla doma. Seděla v „odpočívacím“ křesle a nohy „ubíhané za pultem“ měla podložené stoličkou. Její obvyklý čtvrt hodinkový odpočinek Kuba okamžitě využil.

„Dědova mašinka?“ zamyslela se paní Tesárková. „Nevím, nerozmontovali jste ji s Pavlem?“

„Já ne, já určitě ne,“ hájil se Kuba. „Ale jestli Pavel, tak mu to nedaruju!“

Ihned se však ovládl. Ještě musí proniknout do záhad příbuzenských vztahů, které máma dokonale ovládá. Mnohem líp než táta, i když je Tesárek od narození, a dokonce se v Prosíčku narodil.

„Jednu věc nechápu,“ potřásl hlavou. „Jak je možné, že Vráťa nezná pradědečka Kristiána?“

„To ti snadno vysvětlím,“ pousmála se maminka. „Tesárkové a Antošové jsou – vlastně byly – dva naprosto cizí rody. A co je spojilo? Jenom moje maličkost. Já byla za svobodna Antošová a Vráťa je syn mého bratra Pepíka. Takže jste bratranci, ale tím veškeré propojení s Tesárky končí. Děda Kristián tedy není a ani nemůže být Vráťovým pradědečkem. Chápeš? Je ti to jasné? Antošové nemají důvod jezdit do Prosíčka. Jedině já, jenom já sama z Antošovy rodiny si tu poctu zasloužím, protože jsem se do slavného Tesárkova rodu přivdala.“

Mámina slova zaznívala sice vzletně, zároveň však pichlavě, ironicky.

„Ale je to bratranec,“ nedal se zviklat Kuba, „do příbuzenstva patří.“

„Do našeho ano, ale do pradědova v Prosíčku? Kdepak!“

„Vždycky píše, aby přijeli všichni příbuzní.“

„To je pravda. Dokonce by mohli přijet, dědečkové by se nezlobili. Ale víš, jak by to u nich vypadalo? Taková manifestace se nesejde ani v Praze na Václaváku. Naštěstí mají lidi rozum.“

„Pradědeček má ale radost, když přijede hodně lidí,“ nedal se Kuba. „Počítá nás, dělá čárky, vyhlašuje rekord...“

„No, letos mu budou čárky chybět. Táta nepojede a já v tom případě taky ne.“

Jakub sebou trhl.

„Co? Cože? Proč?“

„Zeptej se ho. To víš, volejbal! Turnaj v Dřevěnici. Bez Vaška Tesárka by tam nic nefungovalo. Volejbalový svět by se zhroutil!“

Z míry vyvedený Kuba se zatím uklidnil. Jestli táta do Prosíčka nepojede, tak mu vlastně nahrává. Pojede tam on a Vráťa. Pokud se však starostlivá rodičovská dvojice nechá přesvědčit, že oba bratranci už mají dost rozumu. Ale – ještě jsou tu Antošovi. Hrome, další přemlouvání, to bude fuška!

Jakub si znovu a znovu pročítal pozvánku, a když táta k večeru přišel domů, strčil mu ji přímo pod nos.

„Vždyť já vím,“ zavzdychal Václav Tesárek. „Pořád na to myslím. Ale všechno se tak semlelo... Pochop, na turnaji je každá ruka potřebná. Letos se na něj sjede skoro celý svět.“

„Jenomže Prosíčko je Prosíčko a děda Kristián je děda Kristián,“ zasáhla máma. „Jak mu to vysvětlíš?“

„Dovolenou mám v srpnu. To bychom mohli...“

„Ale to tam už nebudou bratrance,“ namítl Jakub.

„Copak s tím můžu praštit?“ mračil se táta. „Zvlášť letos, když naši kluci na první třídu mají.“

Kuba byl spokojený. Situace se vyvíjí podle očekávání dobře. Snad už může vyrukovat se svým nápadem.

„Víte co,“ řekl rozšafně a podíval se na matku. Její souhlas bude rozhodující. „Pojeďu já, budeme mít čárku.“

Táta překvapeně zamžikal a maminka se vyděsila:

„Ty? Sám?“

„Sám ne, s Vráťou. Patří k příbuzným.“

Po chvilce ticha se Václav Tesárek obrátil k manželce.

„Poslyš, to není špatný nápad. Tesárkové z Chroustova budou na sjezdu zastoupení. Vždyť kluci jsou už dost velcí, bylo jim dvanáct. A uvědom si, děda Vráťou nezná, bude rád.“

„Nápad,“ vybuchla paní Tesárková, „ty tomu říkáš nápad! A děda bude rád! To všechno povídáš, abys měl klid!“

„Že by byl na turnaji klid, to bych netvrdil.“

„Chtěl bych se podívat na pouť i na sjezd,“ zaprosil Kuba. „Vráťa taky.“

„A já abych trnula, co se vám stane. Znáš tě, do všeho jsi hrrr!“

„Naštěstí Vráťa prrr,“ pousmál se táta. „Bude ho brzdit.“

„Kubíka nikdo neubrzdí.“

„Já si myslím, že trochu samostatnosti kluci potřebují. No a po turnaji, jestli to půjde, můžeme kluky v Prosíčku vyzvednout.“

„To ne,“ protestoval syn, „domů pojedeme taky sami.“

„Měj rozum, víš jaký je tam spojení? Třikrát se přestupuje.“

„Nebudeme přestupovat,“ Kubovi zaškubalo v koutcích. „Le-
daže bychom si prohodili kola. Ale to bych nerad. Jsem zvyklej
na svýho Tygra.“

„Na kolech?“ sepjala maminka ruce. „Vyloučeno.“

„Vždyť sami vypravujete, jak jste tam na kolech jezdili.“

„Jezdili! Jenomže to byly silnice prázdný,“ rozčilovala se paní
Tesárková. „Ale dneska? Dneska je to sebevražda.“

„Pojedeme po vedlejších cestách,“ namítl syn. „Už jsem se
koukal na mapu.“

Prosebně pohlédl na otce, který si rozpačitě mnul bradu. Snad
souhlasí. Dokonce se zdá, že má ještě něco na jazyku. A skutečně
měl.

„Víš, Lído, něco mě uklidňuje. Vráta. Je rozumný, usměrní
Kubu.“

„Rozumnější je, ale copak si Kuba dá říct? Víme přece, jak
se do všeho bez rozmyslu hrne. Ostatně, o tom jsme už mluvili.“

Paní Tesárková rázně odešla do kuchyně a harašila tam s ná-
dobím.

„Zatím jsme toho moc nevybojovali,“ vzdychl otec Tesárek.
„Ale třeba se to poddá.“

Jakub ustaraně kývl a rozhovor nasměroval trochu jinam.

„Táto, kde je vlastně pradědečkův klikostroj?“

Užuž se zdálo, že táta neví, o čem je řeč. Asi zase myslel na
turnaj, na opravu hřišť, na ubytování hráčů...

„Aha, aha, vynález. Kde by byl? Na půdě v truhle. To je snad
jasný.“ Poslední slova však vyslovil prapodivně, jakoby přiškr-
ceně.

„Kdepak, není tam, nikde není, všechno jsem prolezl.“

„Počkej,“ vyskočil táta z křesla, „počkej, o které půdě mlu-
víš?“

Jakub poněkud přitrouble mlčel.

Otec opět usedl a tiše, snad dokonce zdrceně, řekl:

„Já vím, hledal jsi tady, ale teď mně to v palici docvaklo. Co když – co když klikostroj zůstal tam... V Harantově ulici, v barabizně, ze které jsme utekli?“

Jakub jen užasle civěl. Tohle ho nenapadlo. Ano, před pár lety si postavili domek, protože majitel toho starého prohlásil, že se bude bourat. Zatím sice ještě stojí, ale rozpadá se, čím dál víc se rozpadá.

„Jak – jak se to mohlo stát?“ zajíkal se. „Proč jste tam klikostroj nechali?“

„Já nevím, jestli jsme ho tam nechali,“ rozhodil táta ruce. „Třeba jsme ho sem odstěhovali. Opravdu nevím. Ale najednou mě napadlo... Jestli u nás není, tak kde jinde...“

„Že ho radši Pavel nerozmontoval.“

„V tom fofru při stěhování se mohlo stát leccos. Byl v truhle, na půdě. Říkal jsem si, ještě jednou všechno projdu, poberu, co kde je... Ale Kubr pospíchal, vyhazoval nás, pohádali jsme se... Nakonec jsme radši mávli rukou a pár věcí oželeli. Například samotnou truhlu. No, škoda jí nebylo, skrz naskrz ji prolezli červotoči. Jenom blázen by ji stěhoval do nového domku.“

„Ale co klikostroj?“ zoufal si Jakub. „Opravdu tam mohl zůstat? Co myslíš? Je tam ještě?“

„Sssotva,“ sykl táta. „Kubr vnitřek okamžitě likvidoval. Sice s tím pak přestal... Hm, jak jsem řekl, nemůžu tvrdit, že tam zůstal. Třeba jsme ho přivezli. Nevím. Není v kůlně?“

Kuba se zvedl a pro jistotu se tam šel podívat. Klikostroj v kůlně nebyl. Nebyl ani v garáži, ani v komoře, ani ve sklepě, kam ze zoufalství také vlezl.